

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An Lepidius Sæcularis veste Religiosa indutus graviter deliquerit ita
per Urbem incedendo, & an Excommunicationem incurrerit Onufrium
Religiosum larvatum percutiendo?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

Unde voluit Pontifex, ut suæ Religionis habitum unusquisque deferret, ut sic ille certa esset nota cernentibus, hunc, illumve, qui habitum gestat, & Religiosum esse, & hujus, illiusve Ordinis sacri Religiosum esse.

Ratio Panormitani supra in contrarium adducta non urget; nam ex paraphrasi illius Decretalis constat, mandati Pontificii eam exitisse causam, quod populi illi Livonienses, quibus recenter prædicabatur Evangelium, diversitate habitus fuerint offensi, quam offensionem unius habitus formam removendam esse censuit Innocentius, prout colligitur ex dictæ paraphrasi hisce verbis: Ex hoc Decretali nota, quod propter Scandalum receditur à Jure, & ab habitu regulari. Cæterum ex justa causa, posse Religiosos habitum suæ Religionis exuere, vel eundem aliis vestibus superinductis occultare, res est minimè controversa.

373 Ad 3. Q. Membr. 1. R. cum Sylvest. Angelo, Armilla, *V. habitus*, Comitol. aliisque, ejusmodi homines profanos, & Sæculares, qui Religioso habitu amicti, & personati ita prodeunt, per se peccatum committere mortiferum; uti colligitur ex *Authent. de SS. Episcopis*, §. *postremo*, juxta quam ejusmodi genus hominum etiam exilio mulctatur. Ratio ulterior est; quia, ut inquit Sylvest. magna est irrissio

R. P. Leonardelli Soc. Jes.

Dei in sanctis suis, magnaque injuria irrogatur sacro Ordini, cujus Religiosus habitus hoc modo profanatur: & hinc, ut Glossa observat in c. *Authent. actione injuriarum* agi potest adversus eos, qui Religiosi habitus dignitatem larvarum indignitate labefactant.

Ad 2. Membr. de percussione, R. sub distinctione; vel enim Lepidius Onufrium adhuc percussit postquam cognovit esse Religiosum, vel Clericum post abreptam larvam, & tunc incurrit Excommunicationem, *Canone si quis suadente*, & *cap. nuper de sententia Excommunic.* vel post detractam larvam non fuit amplius percussus, nec ante percussione fuit cognitus; & tunc percussione non incurrit Excommunicationem; quia hæc non contrahitur ab eo, qui percussit Clericum, ignorans esse Clericum, ut docent Barboza in *Collect. Juris Pontificii ad cap. si quis suadente*, Palao *D. 3. p. 23. §. 3.* Tambur. *l. 1. c. 2. §. 10.* Suarez, Rodriq. aliique communiter, & colligitur manifestè ex *cap. si verò de sentent. Excommunic.* ubi excusatur ab Excommunicatione percussor Clerici coman nutritis, quia probabiliter existimare poterat percussor Clericum non esse, ut multis relatis docet Sanch. *l. 9. de matrim. D. 32. n. 41.* Rationem reddit Tambur. *l. c.* quia talis non delinquit voluntariè contra Ecclesiasticam hanc prohibitionem, utpote quam ex errore inculpabili

Fff

pabili nescit cadere in hanc percussio-
nem; ad ejusmodi enim pœnas
extraordinarias, ut vocat, id est, quæ
dependent ex voluntate Legisla-
toris, incurrendas, requiritur, ut de-
linquens consenserit, saltem tacite,
in pœnam, quam subire debeat, nisi
obediat; cum injustum sit obliga-
re quempiam ad solvendam pœ-
nam, cui nullo modo se subjecit,
aut subicere potuit ob illius igno-
rantiam, loquendo scilicet de pœ-
na extraordinaria, seu quæ ad libi-
tum hominis imponitur; non ve-
rò de ordinaria, & naturali, seu quæ
ex natura sua annexa est transgres-
sioni legis, seu delicto: Unde etsi
fortè quis ignoret pœnam inferni
annexam esse peccato mortali, ad-
huc tamen illam incurrit, dummodo
cognoscat peccatum suum morta-
le esse; quia in hanc, & in omnes
alias, quæ ex natura sua annexæ
sunt transgredientibus leges, tacite,
& interpretative consentit is, qui
delinquit; eo ipso enim, quòd sciat
malum esse eas leges transgredi,
scit pœnam illi malo, velut ex na-
tura sua, annexam esse; omne quip-
pe malum, seu culpam mereri suam
pœnam, naturali lumine notum est.

Sed quid si percutiens scivisset
quidem Religiosum, vel Clericum

esse, sed non eum, quem verbera-
vit, sed alium ab eo diversum?

R. eum nihilominus Excommu- 374
nicationis censurâ innodari. Ita
Palao l. c. Sanch. Laym. Vega, ali-
que, quos refert, & sequitur Bar-
bosa l. 1. *Jur. Eccles. univers.* c. 39. &
ratio est; quia tam intentio, quàm
opus externum injuriosum est Sta-
tuti Clericali, propter cujus reve-
rentiam imposita fuit Excommuni-
catio, & non propter hujus, vel
alterius percussioem; nec ipsum
ulla ignorantia excusat, hoc ipso,
quòd & intentionem percutiendi
Clericum habuerit, & re ipsa Cle-
ricum percusserit, quamvis alium
Clericum esse putaverit. Con-
trarium tamen dicendum esset, si
Clericum percussisset ex subita pas-
sione, aut vehementi ira, animò
non plenè advertente, & sufficien-
te ad peccatum mortale, quia Ex-
communicatio, utpote pœna gra-
vissima, non imponitur, nisi ob pec-
catum grave, uti communiter do-
cent DD. cum Suarez. *D. 22. S. 1.*
n. 50. Molina *tr. 3. D. 51.* Laym,
tr. 5. p. 2. c. 5. n. 8. & habetur,
argum. c. 1. de sentent.
Excomm.

CASUS